

ПРОЛОГ

Тоді король іще не знав, що його найбільше кохання стане його погибеллю, як не знав і того, що і тим, і тим виявиться мале, беззахисне людське дитинча.

Воно було самотнім вогником життя серед безмежного розгулу смерті, єдиною живою істотою на сотні миль навкруги. Дівчинці могло виповнитися як чотири, так і вісім рочків — важко сказати напевне, надто вона крихітна навіть на людські мірки. Просто тендітна маленька істота із чорним гладким волоссячком, що спадало на широко розплющені сірі очі.

Десь під обвугленими балками й обваленим камінням, імовірно, лежала родина цієї дівчинки, понівечена до невпізнання. Або, може, їхні покалічені тіла, залишені на ніч, розтягли хижакі, які не відрізнялися від тих, що наразі переслідували дитину, дивлячись на неї із тією зацікавленістю, з якою яструб виглядає кроленя.

Звісно, у цьому світі люди були хіба що здобиччю, або домашніми улюбленцями, або тим і тим, не більше. Троє крилатих чоловіків приземлилися перед дівчинкою,

посміхаючись своїй удачі. І вмить маленька дівчинка стала намагатися видобутися з-під уламків, що налягли на неї. Вона впізнала їх, упізнала їхні гострі зуби, чорні безпері крила і, мабуть, навіть їхню форму — темний багрянець хаяжців, підданих Короля Ноченароджених. Можливо, чоловіки, що спалили її домівку, мали таку саму форму.

Але дівчинка не могла втекти від них. Її подертий одяг міцно затиснули уламки, а вона була надто маленька, щоб зрушити з місця каміння.

— Ви тільки погляньте! Маленьке ягнятко. — Чоловіки наблизилися. І коли один із них потягнувся до неї, вона загарчала та схопила кінчики його пальців своїми маленькими тупими зубками.

Солдат зашипів і відсмикнув руку, а його товариші засміялися.

— Ягнятко? Скоріше гадючка.

— Радше вужик, — пхикнув інший.

Солдат, якого вкусила дівчинка, потер руку, витер із неї кілька багряно-чорних крапельок і знову ступив крок до дитини.

— Неважливо, — пробубонів він. — На смак одне й те саме. І не знаю, як ви, виродки, а я після такої ночі хочу жерти.

Однак за мить на них усіх упала тінь.

Чоловіки завмерли й благоговійно схилили голови. Холодне повітря замерехтіло, темрява огорнула їхні обличчя та крила, лоскочачи так само, як ніж торкається горла.

Король хаяжців не промовив ані слова. У цьому не було потреби.

Тієї ж миті, коли він виявив свою присутність, між його солдатами запанувала тиша.

Він не був ані найсильнішим вампіром, ані запеклим воякою, ані великим мислителем. А втім, казали, що його благословила сама богиня Ніаксія, і кожен, хто бодай раз зустрівся з ним, уже не мав сумнівів щодо правдивості цих чуток. Сила точилася з кожної його пори, а в диханні нуртувала сама смерть.

Солдати замовкли, спостерігаючи, як він пробирається через уламки маленького будиночка.

— У цьому районі рішанців знищено, — ризикнув озватися один із них за кілька довгих хвилин. — Решта наших вирушила на північ і...

Король підняв руку, і солдат замовк.

Він опустився на коліна перед маленькою дівчинкою, що не зводила з нього очей.

Зовсім дитина. Її життя, дрібка швидкоплинних років, марно й порівнювати зі сторіччями його королівського існування. Однак це не завадило їй дивитися на нього з усепоглинальною ненавистю, і срібло її очей не поступалося яскравістю самому місяцю.

— Її тут знайшли? — спитав король.

— Так, сір.

— Це через неї в тебе рука кровить?

Було чути, як інші солдати ледве стримують хихотіння.

— Так, сір, — зніжковів солдат.

Їм здалося, що король із них глузує. Але насправді він не звертав на них уваги.

Він потягнувся до дівчинки, і вона одразу атакувала його. Він дозволив їй себе вкусити, навіть не ворухнув рукою, коли її маленькі зубки глибоко занурилися в його кістлявий вказівний палець.

Вона, не кліпаючи, дивилася йому в очі, і це здіймало в ньому ще більшу зацікавленість. Адже її погляд — не

погляд переляканої дитини, яка не усвідомлювала, що робить. Це був погляд істоти, яка не лише розуміє, що зустрілася із самою смертю, а й вирішила плюнути їй в обличчя.

— Маленька змійка, — пробурмотів він.

Чоловіки за його спиною засміялися. Він не звернув на них жодної уваги. Це не було жартом.

— Ти тут сама? — лагідно спитав він.

Дівчинка не відповіла. Та й не могла, зважаючи на загнані в його плоть зуби.

— Якщо відпустиш, — промовив він, — я не скривджу тебе.

Дівчинка, навіть не ворухнувшись, зазірала йому просто в очі, а її підборіддям стікала чорна кров.

Король усміхнувся самими кутиками губ.

— Чудово. Ти не маєш мені вірити.

Висмикнувши палець, він обережно витяг дівчинку, що не припиняла пручатися, з-під уламків. Попри агонію запеклої боротьби вона не промовила ні слова. Лише піднявши її, — Богине, яка ж вона легка, можна однією рукою тримати, — він усвідомив тяжкість поранень, бо помітив, що її подраний одяг геть просякнутий кров'ю. І, коли він притиснув дівчинку до грудей, цей солодкий запах ударив йому в ніздрі. Вона балансувала на межі непритомності, але щосили намагалася залишитися при тямі, напружуючись усім тілом.

— Відпочинь, змійко. Нічого лихого з тобою вже не трапиться.

Він погладив її по щоці, і вона знову спробувала його вкусити, але на кінчиках його пальців зблиснула іскра магії. Шепіт ночі навів сон без сновидінь, такий міцний, що навіть це маленьке непокірне створіння не мало сили йому протистояти.

— Що накажете з нею зробити? — спитав один із солдатів.

Король пройшов повз нього.

— Нічого. Я її забираю із собою.

Запанувала тиша. Попри те що король не бачив їхніх облич, він знав — вони здивовано презираються.

— Куди? — зрештою спитав один із них.

— Додому, — відповів король.

Дитина спала, затиснувши в кулачку шовк королівської сорочки, у якомусь сенсі свою боротьбу вона не припиняла навіть уві сні.

Додому. Він забере її додому.

Тому що король вампірів-хаяжців — переможець Кеджарі з Дому Ночі, благословенний богинею Ніаксією, й один з наймогутніших чоловіків, що колись існували в цьому чи сусідньому королівстві, — побачив у цій дитині відлуння своєї власної сутності. І відчув, як від самого погляду на те місце, де до його грудей доторкався її стиснутий кулачок, розквітає якесь тепле гірко-солодке відчуття. Відчуття, небезпечніше за голод.

Сотні років по тому історики та вчені згадуватимуть цю мить. А також це рішення, яке одного дня призведе до падіння імперії.

«Який дивний вибір, — шепотітимуться вони. — Навіщо він так вчинив?».

І справді, навіщо?

Зрештою, кому як не вампірам знати про важливість збереження власних сердець.

А любов, як відомо, гостріша за будь-який кілок.